Dosarul nr. 3a-297/2024
2-22118736-3a-22022024
Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani, judecător Vitalii Ciumac

D E C I Z I E

26 februarie 2025 **mun. Chişinău**

Colegiul Civil, Comercial și de Contencios administrativ
al Curţii de Apel Centru

În componența:
Preşedintele completului, judecătorul Victoria Sîrbu
Judecătorii Andrei Cașcaval şi Angela Braga
Grefier Mihaela Pîrvu

examinând, în şedinţă de judecată publică, *apelul declarat de avocatul Serghei Mocanu în interesele lui Valentin Sula împotriva* hotărârii Judecătoriei Chișinău sediul Rîșcani din 23 octombrie 2023, în cauza civilă la acțiunea în contencios administrativ înaintată de Valentin Sula împotriva Inspectoratului General al Poliției și Inspectoratul Național de Securitate Publică cu privire la anularea actului administrativ,

c o n s t a t ă:

La data de 11.08.2022, Valentin Sula a înaintat acțiune de contencios administrativ împotriva Inspectoratului General al Poliției și Inspectoratului Național de Securitate Publică solicitând: Repunerea în termenul de contestare, anularea deciziei nr. ***** privind suspendarea dreptului de deținere sau de port și de folosire a armelor de foc și dispunerea restituirii armei personale de model ”Baikal 442” și a muniției ridicate prin procesul-verbal din ***** de către OUP al SUP IP Șoldănești, V. Dorogan.

În motivarea acțiunii a menționat că, la data de 17.05.2022, a recepționat Decizia nr. *****, emisă de Inspectoratul Național de Securitate Publică, prin care i-a fost suspendat dreptul de deținere sau de port și de folosire a armelor de foc.

În conformitate cu art. 165 și art. 167 Cod administrativ, deoarece nu a fost de acord cu Decizia nr. *****, a depus cerere prealabilă la data de 24.05.2022, care a fost înregistrată cu nr. *****.

Notează reclamantul că, prin decizia Inspectoratului Național de Securitate Publică din 31.06.2022 a fost respinsă cererea sa prealabilă ca fiind inadmisibilă.

Indică că, potrivit art. 206 alin. (1) lit. a) din Codul administrativ, o acțiune în contencios administrativ poate fi depusă pentru anularea în tot sau în parte a unui act administrativ individual (acțiune in contestare). Art. 209 din Codul administrativ,

prevede că acțiunea în contestare și acțiunea în obligare se înaintează în decurs de 30 de zile, dacă legea nu prevede altfel.

Relevă reclamantul că, potrivit art. 65 din Codul administrativ, dacă o persoană, din motive independente de voința ei, nu a putut respecta un termen legal, atunci, la cerere, ea poate fi repusă în termen. Astfel, deoarece în această perioadă de 30 de zile de contestare, a avut probleme de sănătate și a fost internat în Spitalul Raional Șoldănești, nu a avut posibilitatea să depună cererea de chemare în judecată în termen și ca urmare, a solicitat repunerea în termenul de contestare.

Precizează că, potrivit art. 18 alin. (2) lit. a) din Legea privind regimul armelor și munițiilor cu destinație civilă, limitarea dreptului de proprietate prin interdicția de posesie a armelor se aplică dacă titularul: a) se află în una din situațiile specificate la art. 7 alin. (2) lit. a), b) și/sau h). Art. 7 alin. (2) lit. a) și b) din aceeași Lege, statuează că permisele prevăzute la alin. (1) nu se acordă persoanelor care se află în una din următoarele situații: a) sânt învinuite sau inculpate în cauze penale pentru fapte săvârșite cu intenție, potrivit legislației în vigoare; b) au antecedente penale.

Astfel, pentru a-i fi limitat dreptul de proprietate prin interdicția de posesie a armelor urma să fie întrunite cumulativ condițiile: ca să fie învinuit sau inculpat în cauze penale pentru fapte săvârșite cu intenție și să posede antecedente penale.

Chiar dacă la moment este învinuit de comiterea unei infracțiuni prevăzute de art. 152 alin. (1), care este un dosar fabricat, la moment nu este o hotărâre a instanței de judecată prin care să fie recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii ce i se încriminează. Astfel, limitarea dreptului său de posesie a armei până la adoptarea unei sentințe de achitare sau condamnare, se încalcă principiul prezumției nevinovăției care semnifică că persoana acuzată de săvârșirea unei infracțiuni este prezumată nevinovată atâta timp cât vinovăția sa nu-i va fi dovedită, în modul prevăzut de prezentul cod, într-un proces judiciar public, în cadrul căruia îi vor fi asigurate toate garanțiile necesare apărării sale, și nu va fi constatată printr-o hotărâre judecătorească de condamnare definitivă. Arma și muniția i-a fost ridicată prin Procesul-verbal de percheziție din ***** de către ofițerul de urmărire penală al SUP IP Șoldănești, V. Dorogan și la moment nu este în posesia sa dar a organului respectiv.

Prin Hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani din 23 octombrie 2023, s-a respins ca neîntemeiată acțiunea în contencios administrativ înaintată de Valentin Sula împotriva Inspectoratului General al Poliției și Inspectoratul Național de Securitate Publică cu privire la anularea actului administrativ.

În dezacord cu soluția primei instanțe, la data de 02.11.2023, în interiorul termenului stabilit de art. 232 alin. (1) Cod administrativ, avocatul Serghei Mocanu, în interesele apelantului Valentin Sula a depus apel nemotivat, iar la data de 12.02.2024 a fost depusă motivarea apelului, prin care s-a solicitat admiterea acestuia, casarea hotărârii primei instanțe și emiterea unei noi hotărâri de admitere integrală a acțiunii.

Art. 236 Cod administrativ prevede expres că, instanţa de apel examinează din oficiu admisibilitatea apelului. Dacă este inadmisibil, apelul se declară ca atare printr-

o încheiere susceptibilă de recurs. Apelul se declară inadmisibil în special când: a) hotărârea în fond nu poate fi contestată cu apel; b) apelul este depus în mod repetat; c) apelul este depus de o persoană neîmputernicită; d) apelul a fost depus după expirarea termenului stabilit la art.232 alin.(1); e) motivarea apelului nu a fost depusă sau a fost depusă după expirarea termenului prevăzut la art.232 alin.(2); f) cererea de apel nu corespunde cerinţelor stabilite la art.233 alin.(1) şi (2) şi art.234 alin.(1) şi apelantul nu a înlăturat neajunsurile în termenul stabilit de instanţa de judecată.

Consecvent, Colegiul reține că, cererea de apel înaintată de Valentin Sula, a fost depusă în interiorul termenului legal prevăzut în acest sens de legislator, conține motivarea temeiurilor de fapt și de drept pe care apelantul își întemeiază solicitările.

În condițiile descrise mai sus, în temeiul reglementărilor art. 233, 236, 241 Cod Administrativ, Completul specializat în materie de contencios administrativ concluzionează despre întrunirea condițiilor de admisibilitate a cererii de apel în cauză, motiv din care aceasta urmează a fi judecată în fond.

Prin cererea de apel depusă, *apelantul Valentin Sula* a reiterat poziția expusă prin cererea de chemare în judecată, menționând că, prima instanță eronat a conchis asupra netemeiniciei revendicărilor sale.

Consideră că, instanţa de fond la judecarea cauzei, a încălcat şi aplicat greşit normele de drept material, ce constituie temei prevăzut de art.386 alin.(1) lit. d) CPC pentru casarea hotărârii, la caz fiind încălcate drepturile şi libertăţile fundamentale ale persoanelor fizice sau juridice, garantate de Constituţia R. Moldova şi de tratatele internaţionale privitoare la drepturile fandamentale ale omului, la care R. Moldova este parte, verdictul fiind neîntemeiat, nemotivat fiind pasibil de a fi casat integral.

Remarcă apelantul că, instanţa de fond nu a pătruns în esenţa pricinii deduse judecăţii, nu a elucidat şi nu a constatat pe deplin circumstanţele importante pentru justa soluţionare a pricinii, a plasat selectiv constatările din raportul întocmit de pârâţi, s-a lăsat dusă în eroare, a determinat incorect sarcina probaţiunii, a soluţionat chestiunile de fapt în mod unilateral, favorizând poziţia pârâtului, a aplicat în mod eronat legea şi a emis un verdict care contravine practicii judiciare.

Subliniază că, instanţa de fond a interpretat eronat legea si a inversat nejustificat sarcina probaţiunii - eroare judiciară care nu poate fi corectată decât prin casarea hotărârii contestate.

Învederează că, apelul declarat este efectiv și capabil să ofere îndreptarea situaţiei prezentate în cerere, adică pronunţarea unei hotărâi judecătoreşti ilegale, exprimate prin aplicarea eronată a normelor juridice precum şi omisiunea de a aplica *lex competenda* să guverneze o serie de raporturi juridice specifice, apelul declarat posedând puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri.

Opinează apelantul că, respingerea cerinţelor este total nemotivată prin careva norme materiale, prin urmare nici nu poate fi supusă criticii o motivare a primei instanţe care lipseşte în hotărârea instanţei de fond, ori, argumentele reclamantului nu

au fost auzite şi respectiv nu există o motivare din care a rezulta concluzia că, ele sunt neîntemeate.

Toate cele expuse supra, dovedesc incontestabil, că instanţa de fond a emis o hotărâre nemotivată şi contradictorie, care contravine prevederilor art.239-241 din CPC al RM.

Mai menționează că, dreptul la un proces echitabil, garantat de art. 6 din Convenţia Europeană pentru apararea drepturilor omului și a libertăţilor fundamentale, prezumă dreptul la o hotărâre si decizie motivată, drept ignorat de către instanţa de apel.

În cazul în care instanţele de drept se abţin de a da un răspuns special și explicit la cele mai importante întrebări, fără a acorda părţii care a formulat-o posibilitatea de a şti dacă acest mijloc de apărare a fost neglijat sau respins, acest fapt se va considera o încălcare a art. 6 par. 1 din Convenţia Europeana (Hotarârea CtEDO din 09.12.1994 pronunţată în cauza Hiro Balani împotriva Spaniei).

În acest context, conform prevederilor pct.22 al Hotărârii Plenului CSJ nr.3 din 09.06.014 cu privire la aplicarea de către instanţele naţionale a unor prevederi al CtEDO, în cazul în care instanţele de drept se abţin de a da răspuns special şi explicit la cele mai importante întrebări, fără a acorda părţii care a formulat-o, posibilitatea de a şti dacă acest mijloc de apărare a fost neglijat sau respins, acest fapt se va considera o încălcare a art. 6 par. 1 din CtEDO.

Atrage atenția că, chiar dacă apelantul la moment este învinuit de comiterea infracţiuni prevăzute de art. 152 alin. (1) CP, care este un dosar fabricat, la moment nu este o hotărâre a instanţei de judecată, prin care ultimul să fie recunoscut vinovat de comiterea infracţiunii ce i se încriminează.

Subsecvent, prin limitarea dreptului său de posesie a armei, până la adoptarea unei sentinţe, se încalcă principiul prezumţiei nevinovăţiei, care semnifică că persoana acuzată de săvârşirea unei infracţiuni este prezumată nevinovată atâta timp cât vinovăţia sa nu-i va fi dovedită, în modul prevăzut de prezentul cod, într-un proces judiciar public, în cadrul căruia îi vor fi asigurate toate garanţiile necesare apărării sale, şi nu va fi constatată printr-o hotărâre judecătorească de condamnare definitivă.

Afirmă apelantul că, arma şi muniţia i-a fost ridicată prin procesul-verbal de percheziţie din *****, de către ofiţerul de urmărire penală V. Dorogan şi la moment nu este în posesia sa, dar a organului respectiv.

Invocă că, potrivit Hotărârii Curţii Constituţionale nr. 18 din 11.12.2012, Curtea a menţionat că, funcţionarea oricărei societăţi democratice presupune în permanenţă ca premisă esenţială în realizarea statului de drept, necesitatea creării unui sistem instituţionalizat de control capabil să „cenzureze” activitatea autorităţilor publice la orice nivel, astfel încât puterea deţinută să nu devină o prerogativă la discreţia celor ce o exercită.

Reține că, la art. 54, Constituţia R. Moldova conţine o clauză generală de restrângere a exerciţiului unor drepturi. Aceasta reia în mare parte prevederile § 2 ale art. 8-11 ale Convenţiei Europene a Drepturilor Omului.

Reieşind din considerentele expuse mai sus, conchide apelantul că, în cauza dată, instanţa de fond ilegal a stabilit că, la caz sunt întrunite temeiurile de legalitate a actului administrativ contestat. Or, art.93 Cod administrativ, stabileşte că, fiecare participant probează faptele pe care îşi întemeiază pretenţia. Prin derogare de la prevederile alin. (1), fiecare participant probează faptele atribuite exclusiv sferei sale. Reglementări suplimentare sau derogatorii sânt admisibile doar în baza prevederilor legale.

Reieşind din cele expuse mai sus, consideră oportună necesitatea admiterii cererii de apel, cu satisfacerea integrală a cerinţelor din cererea de chemare în judecată.

Fiind notificat despre cererea de apel depusă de Sula Valentin, intimatul Inspectoratul General al Poliției, prin referința depusă la data de 28.03.2024 a pledat pentru respingerea apelului și menținerea în vigoare a hotărârii primei instanțe, fără modificări.

În ședința de judecată, reprezentantul intimatului Inspectoratul General al Poliției al MAI RM, Railean Mihaela, a susținut integral referința depusă și a solicitat respingerea apelului ca fiind neîntemeiat.

Apelantul Sula Valentin și reprezentantul acestuia, avocatul Mocanu Serghei în ședință nu au fost prezenți, Colegiul considerând posibilă examinarea cauzei în lipsa acestora, procedura de citare legală fiind respectată.

Audiind explicațiile participantului prezent la proces, studiind materialele cauzei şi analizând argumentele apelului prin prisma actelor şi circumstanţelor cauzei, raportate la dispozițiile legale incidente cauzei, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Curţii de Apel Centru consideră apelul admisibil, însă neîntemeiat, acesta urmând a fi respins, cu menținerea hotărârii primei instanţe, din următoarele considerente.

În conformitate cu prevederile art. 195 Cod administrativ, procedura acţiunii în contenciosul administrativ se desfăşoară conform prevederilor prezentului cod. Suplimentar se aplică corespunzător prevederile Codului de procedura civilă, cu excepţia art.169-171.

Prin prisma dispoziţiilor art.219 alin.(1) Cod administrativ, Instanța de judecată este obligată să cerceteze starea de fapt din oficiu în baza tuturor probelor legal admisibile, nefiind legată nici de declarațiile făcute, nici de cererile de solicitare a probelor înaintate de participanți. (3) Instanța de judecată nu are dreptul să depășească limitele pretențiilor din acțiune, însă, totodată, nu este legată de textul cererilor formulate de participanții la proces.

În acord cu prevederile art. 240 alin. (1) lit. a) Cod administrativ, examinând cererea de apel, instanţa de apel adoptă una dintre următoarele decizii: respinge apelul.

Conform practicii CEDO, instanţa de apel, potrivit regulilor unui proces echitabil pornind de la aprecierea rolului determinant al concluziilor sale, are obligaţia să examineze efectiv problemele esenţiale care îi sunt supuse aprecierii şi să nu se limiteze doar la însuşirea motivelor și concluziilor date de instanţa inferioară. (Hirro Balani c. Spaniei, nr.18064/91 din 09.12.1994 §27; Georgiadis v. Greciei nr.21522/93 din 29.05.1997 §43).

În conformitate cu art. 225 alin. (1)-(2) Cod administrativ, instanța de judecată nu este competentă să se pronunțe asupra oportunității unui act administrativ. Verificarea exercitării de către autoritatea publică a dreptului discreționar se limitează la faptul dacă autoritatea publică: a) și-a exercitat dreptul discreționar; b) a luat în considerare toate faptele relevante; c) a respectat limitele legale ale dreptului discreționar; d) și-a exercitat dreptul discreționar conform scopului acordat prin lege.

Instanța de apel remarcă că, potrivit art. 53 alin. (1) din Constituția Republicii Moldova, prevede expres că, persoana vătămată într-un drept al său de o autoritate publică, printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri, este îndreptățită să obțină recunoașterea dreptului pretins, anularea actului şi repararea pagubei.

În corespundere cu art. 6 Cod administrativ, procedura administrativă este activitatea autorităților publice cu efect în exterior, îndreptată spre examinarea condiţiilor, pregătirea şi emiterea unui act administrativ individual, spre examinarea condiţiilor, pregătirea şi încheierea unui contract administrativ sau examinarea condiţiilor, pregătirea şi întreprinderea unei măsuri strict de autoritate publică. Emiterea unui act administrativ individual, încheierea unui contract administrativ sau întreprinderea unei măsuri strict de autoritate publică sunt părţi ale procedurii administrative.

În conformitate cu art. 10 alin. (1) Cod administrativ, actul administrativ individual este orice dispoziţie, decizie sau altă măsură oficială întreprinsă de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz individual în domeniul dreptului public, cu scopul de a produce nemijlocit efecte juridice, prin naşterea, modificarea sau stingerea raporturilor juridice de drept public. (2) Decizia autorităţii publice privind acordarea despăgubirilor pentru prejudiciile cauzate prin activitatea administrativă ilegală este un act administrativ individual

Art. 11 Cod administrativ prevede că, actele administrative individuale pot fi: a) acte defavorabile – actele care impun destinatarilor lor obligaţii, sancţiuni, sarcini sau afectează drepturile/interesele legitime ale persoanelor ori care resping, în tot sau în parte, acordarea avantajului solicitat; b) acte favorabile – actele care creează destinatarilor săi un beneficiu sau un avantaj de orice fel. Destinatarul unui act administrativ individual este doar persoana către care actul administrativ se îndreaptă.

Terţii, ale căror drepturi sunt afectate de actul administrativ individual, nu sunt destinatarii acestuia. Un act administrativ de acordare periodică a prestaţiilor materiale sau băneşti este un act administrativ individual prin care o astfel de prestaţie se acordă pentru un număr determinat sau nedeterminat de perioade succesive.

În conformitate cu art. 17 Cod administrativ, drept vătămat este orice drept sau libertate stabilit/stabilită de lege căruia/căreia i se aduce atingere prin activitate administrativă.

În accepțiunea art. 21 Cod administrativ, autorităţile publice şi instanţele de judecată competente trebuie să acţioneze în conformitate cu legea şi alte acte normative. Exercitarea atribuţiilor legale nu poate fi contrară scopului pentru care acestea au fost reglementate. Autorităţile publice şi instanţele de judecată competente nu pot dispune limitarea exercitării drepturilor şi a libertăţilor persoanelor decât în cazurile şi în condiţiile expres stabilite de lege.

În corespundere cu art. 39 Cod administrativ, orice persoană care revendică un drept vătămat de către o autoritate publică în sensul art.17 sau prin nesoluţionarea în termenul legal a unei cereri se poate adresa instanţei de judecată competente.

Prin prisma art. 189 alin. (1) Cod administrativ, orice persoană care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorităţi publice poate înainta o acţiune în contencios administrativ.

Colegiul mai indică că, potrivit art. 194 alin. (1) Cod administrativ, în procedura în prima instanță, în procedura de apel și în procedura de examinare a recursurilor împotriva încheierilor judecătorești se soluționează din oficiu probleme de fapt și de drept.

Din actele cauzei şi ale dosarului administrativ, Colegiul constată următoarea stare de fapt:

Prin încheierea ofițerului principal al Secției Supravegherea circulației armament a DSAAL a INSP al IGP, comisar Marin Manole *privind suspendarea dreptului de deținere sau de port și de folosire a armelor de foc cu limitarea dreptului de proprietate prin interdicția de posesie a armelor, cu retragerea permisului de armă de către cet. Sula Valentin* din 04.05.2022, în conformitate cu prevederile art. 7 alin. (2) lit. a) și art. 18 alin. (2) lit. a) al Legii nr. 130/2012 privind regimul armelor și al muniților cu destinație civilă, s-a propus limitarea dreptului de proprietate prin interdicția de posesie a pistolului cu glonț de model ”Baikal 442” cal.9x18 mm, nr. *****, cu retragerea permisului de armă *****, eliberat la *****, pe perioada aflării lui Sula Valentin sub urmărire penală (f.d.5 dosar administrativ).

Prin decizia INSP nr. ***** privind suspendarea dreptului de deținere sau de port și de folosire a armelor de foc cu limitarea dreptului de proprietate, prin interdicția de posesie a armelor de foc cu retragerea permisului de armă de către Sula Valentin, în conformitate cu prevederile art. 19 alin. (2) și art. 18 alin. (2) lit. a) al Legii nr. 130/2012 privind regimul armelor și al muniților cu destinație civilă, s-a dispus suspendarea dreptului de deținere sau de port și de folosire a armelor de foc cu

limitarea dreptului de proprietate, prin interdicția de posesie a armelor pe perioada aflării sub învinuire prevăzut de art. 152 alin. (1) CP, cu retragerea permisului de armă nr.*****, eliberat pe numele cet. Sula Valentin, domiciliat în ***** (f.d.6 dosar administrativ).

Colegiul atestă că, Decizia enunțată supra, a fost motivată pe faptul punerii sub învinuire a posesorului de armă Valentin Sula, în baza prevederilor art. 152 alin. (1) din Codul penal – vătămarea intenționată medie a integrității corporale sau a sănătății.

Instanța de apel constată că, reclamantul/apelant Valentin Sula, conform evidențelor și dosarelor de supraveghere ale DSAAL a INSP al IGP, deține legal pistolul cu gloanțe de model ”Baikal 442”, cal. 9x18, nr. *****, în baza permisului de armă cu ***** eliberat la *****.

Consecvent, Completul de judecată remarcă că, statutul procesual al cet. Valentin Sula, cade sub incidența art. 7 alin. (2) lit. a) și art. 18 alin. (2) lit. a) din Legea privind regimul armelor și munițiilor cu destinația civilă, care expres prevede limitarea dreptului de proprietate prin interdicția de posesie a armelor, dacă titularul se află în una din situațiile specificate la art. 7 alin. (2) lit. a), b) și h).

Colegiul reține că, prin decizia sus-enunțată, în temeiul art. 18 alin. (8) din Legea privind regimul armelor și munițiilor cu destinația civil, Valentin Sula a fost obligat, în termen de 10 zile de la data la care i s-a adus la cunoștință decizia în cauză, să depună arma și întreaga cantitate de muniții deținute, la ofițerul superior al SSA și AL SSP a IP Șoldănești.

În dezacord cu decizia de suspendare a dreptului de deținere sau de port și de folosire a armei de foc, reclamantul Sula Valentin a contestat-o depunând cerere prealabilă pe numele autorității emitente (f.d.11-12), iar prin răspunsul nr. *****, Inspectoratul Național de Securitate Publică a respins cererea prealabilă formulată de Valentin Sula, ca fiind inadmisibilă (f.d.6).

În circumstanțele descrise supra, Sula Valentin a promovat prezenta acțiune în instanța de contencios administrativ, solicitând repunerea în termen a acțiunii, și anularea ca fiind neîntemeiate a Deciziei nr. ***** privind suspendarea dreptului de deținere sau de port și de folosire a armelor de foc, cu restituirea armei personale de model ”Baikal 442” și a muniției ridicate prin Procesul-verbal din ***** de către OUP al SUP IP Șoldănești, V. Dorogan.

Investită cu examinarea cauzei, instanța de fond a conchis asupra netemeiniciei revendicărilor formulate de reclamantul Valentin Sula, acțiunea fiind respinsă.

Nefiind de acord cu soluția primei instanțe, Valentin Sula a contestat-o cu apel, invocând argumentele enumerate mai sus.

Exercitând controlul judecătoresc al actului administrativ contestat, din perspectiva argumentelor participanților la proces, în limitele obiectului acțiunii, precum și cercetând din oficiu situația de fapt și de drept a cauzei deduse judecății, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru

conchide că, prima instanță corect a elucidat şi constatat circumstanţele cauzei, a verificat şi apreciat obiectiv, probele prezente la materialele cauzei, stabilind corect circumstanțele de fapt și aplicând corect legislația pertinentă ce guvernează raportul litigios, motiv din care hotărârea primei instanțe urmează a fi menținută, din considerentele ce urmează.

În acest sens, instanța de apel notează că, în conformitate cu art. 7 din Legea privind regimul armelor și al munițiilor cu destinație civilă, (1) Permisul de procurare a armelor letale şi neletale supuse autorizării şi, după caz, permisul de armă se acordă persoanelor prevăzute la art. 8 alin. (1) dacă nu se află în una din situaţiile specificate la alin. (2) din prezentul articol şi întrunesc cumulativ următoarele condiţii: a) au împlinit vârsta de 21 de ani; b) au absolvit un curs de instruire teoretică şi practică de mânuire a armei de foc, organizat de o persoană juridică acreditată în domeniu, în condiţiile legii, cu excepţia personalului atestat sau în rezervă din cadrul autorităţilor administraţiei publice care au competenţe în domeniul apărării naţionale, securităţii statului şi al ordinii publice, precum şi din cadrul Centrului Naţional Anticorupţie, al Procuraturii şi al Administrației Naționale a Penitenciarelor; c) declară pe proprie răspundere, în scris, că dispun de seif metalic fixat de podea sau de perete, precum și de condiții pentru asigurarea securității și a integrității armelor și a munițiilor; d) sânt apte din punct de vedere psihologic şi medical pentru a deţine şi a folosi arme şi muniţii; e) au calitatea impusă de lege, atestată prin documente prevăzute în normele de aplicare a prezentei legi, în funcţie de destinaţia armelor.

(2) Permisele prevăzute la alin. (1) nu se acordă persoanelor care se află în una din următoarele situaţii: a) sânt învinuite sau inculpate în cauze penale pentru fapte săvârşite cu intenţie, potrivit legislaţiei în vigoare; b) au antecedente penale; c) le-a fost anulat, în ultimii 5 ani, dreptul de procurare, deţinere sau, după caz, de port şi folosire a armelor letale ori a armelor neletale supuse autorizării, cu excepţia situaţiilor în care măsura de anulare s-a dispus ca urmare a pierderii calităţii prevăzute la art. 8 alin. (2); d) au pierdut sau li s-au sustras, în ultimii 5 ani, în împrejurări imputabile lor, armele letale sau neletale supuse autorizării; e) au fost condamnate prin hotărâre judecătorească irevocabilă pentru infracţiuni comise cu intenție cu folosirea armelor sau a muniţiilor, a substanţelor şi materialelor explozive sau toxice, precum şi a a substanțelor stupefiante, psihotrope şi a precursorilor, dar şi pentru purtarea, păstrarea, procurarea, producerea, fabricarea, transportarea sau comercializarea ilegală a acestora; f) au fost condamnate prin hotărâre judecătorească irevocabilă la pedeapsă de privaţiune de libertate pentru infracţiuni grave, deosebit de grave şi excepţional de grave comise cu intenţie; g) prezintă pericol pentru ordinea publică, viaţa şi integritatea corporală a persoanelor şi se află la evidenţă specială în organele de poliţie; h) în privinţa cărora au fost aplicate ordinul de restricţie de urgenţă sau ordonanţa de protecţie.

(2[1]) Persoanelor care deţin în posesie arme letale şi neletale supuse autorizării şi se află în una din situaţiile prevăzute la alin. (2) li se retrage și se anulează permisul de armă, inclusiv cel provizoriu, și, după caz, permisul de procurare a armelor.

(3) Cererea de eliberare a permisului de procurare şi, după caz, a permisului de armă pentru armele cu ţeavă ghintuită şi lisă, precum şi cererea de eliberare a atestatului de colecţionar se depun la serviciul abilitat al Ministerului Afacerilor Interne, iar pentru armele cu ţeavă lisă – pot fi depuse şi la organul de poliţie în a cărui rază de competenţă teritorială solicitantul îşi are domiciliul. Cererea se soluţionează în termen de 30 de zile de la data depunerii.

(4) Dacă autoritatea competentă în soluţionarea cererii constată că nu sânt îndeplinite condiţiile prevăzute la alin. (1) sau că solicitantul se află în una din situaţiile specificate la alin. (2), acestuia i se refuză eliberarea permisului de procurare a armei şi i se comunică în scris, în termenul stipulat la alin. (3), decizia luată.

(5) Deciziile emise în condiţiile alin. (4) pot fi contestate conform Codului administrativ.

Colegiul relevă că, în accepțiunea art. 18 din Legea privind regimul armelor şi muniţiilor cu destinaţie civilă, (1) Dreptul de posesie a armelor încetează dacă titularul se află în una din următoarele situaţii: a) nu mai întruneşte condiţiile prevăzute la art. 7 alin. (1) lit. e); b) se află în una din situaţiile specificate la art. 7 alin. (2) lit. e)–g); c) nu se prezintă pentru vizarea permisului de armă în termen de un an de la expirarea termenului prevăzut la art. 11 alin. (2); d) remite spre distrugere arma înscrisă în permis; e) pleacă definitiv din R. Moldova sau pierde cetăţenia ei; f) s-a stabilit că a aplicat armele deţinute fără a îndeplini condiţiile prevăzute la art. 17 alin. (2) şi (4); precum şi g) în alte situaţii prevăzute de legislaţie.

(2) Limitarea dreptului de proprietate prin interdicţia de posesie a armelor se aplică dacă titularul: a) se află în una din situaţiile specificate la art. 7 alin. (2) lit. a), b) şi/sau h); b) nu mai îndeplineşte condiţia prevăzută la art. 7 alin. (1) lit. d); c) a comis una dintre contravenţiile pentru care legislaţia prevede privarea de dreptul de port şi de folosire a armei.

(3) Limitarea dreptului de proprietate prin interdicţia de posesie a armelor pe un termen de 5 ani se aplică dacă titularul: a) se află în una din situaţiile specificate la art. 7 alin. (2) lit. d); b) a comis una din contravenţiile ce ţin de încălcarea prevederilor actelor normative privind vânatul, de încălcarea modului de comercializare şi/sau de înstrăinare a armelor şi a muniţiilor, de încălcarea prevederilor privind procurarea, portul, păstrarea armelor, de încălcarea prevederilor privind repararea armelor neînregistrate în modul stabilit, de încălcarea regulilor de folosire a armelor; c) a refuzat, s-a împotrivit sau s-a eschivat de la testarea alcoolscopică, de la examenul medical în vederea stabilirii stării de ebrietate şi a naturii ei sau de la recoltarea probelor biologice în cadrul acestui examen medical, în cazul în care poartă asupra sa arme letale şi/sau neletale supuse autorizării sau declarării.

(4) În cazul în care titularul se află în una din situaţiile specificate la alin. (1), (2) sau (3), organul de poliţie competent retrage permisul de armă, iar titularul este obligat să depună armele şi întreaga cantitate de muniţii aferente la organul de poliţie în a cărui rază de competenţă teritorială îşi are domiciliul ori este obligat să le înstrăineze în condiţiile prezentei legi.

(4[1]) În cazul în care titularului i-a fost limitat dreptul de proprietate prin interdicţia de posesie a armelor pe un termen de 5 ani, după expirarea acestui termen, pentru restabilirea în dreptul de deţinere, port şi folosire a armelor, titularul este obligat să absolve repetat un curs de instruire teoretică şi practică de mânuire a armei de foc, organizat în modul stabilit.

(5) În cazul în care persoana se află în situaţia specificată la alin. (1) lit. c), dreptul de posesie încetează doar asupra armelor referitor la care nu mai sînt îndeplinite condiţiile pentru deţinere prevăzute de lege.

(6) Constatarea situaţiilor specificate la alin. (1) - (5) din prezentul articol se face de către autorităţile competente indicate la art. 7 alin. (3), care iau măsura de retragere sau, după caz, de anulare a permisului de armă la armele referitor la care dreptul de posesie încetează sau dreptul de proprietate este limitat prin interdicţie de posesie.

(7) Măsura prevăzută la alin. (4) poate fi contestată în modul stabilit de Codul administrativ.

(8) Deţinătorul armelor este obligat ca, în termen de 10 zile de la data la care i s-a adus la cunoştinţă măsura prevăzută la alin. (6), să depună armele şi întreaga cantitate de muniţii aferente la organul de poliţie în a cărui rază de competenţă teritorială îşi are domiciliul în vederea înstrăinării sau depozitării, cu excepţia situaţiilor în care acestea sînt ridicate de organul de poliţie competent. Exercitarea căilor de atac, prevăzute de lege, împotriva măsurii de anulare a permisului de armă nu suspendă obligaţia deţinătorului de a depune armele la organul de poliţie.

(9) Din momentul survenirii situaţiilor specificate la alin. (1) lit. b) sau c), titularul dreptului de proprietate asupra armelor este obligat ca, în cel mult 15 zile, să înstrăineze ori să depună arma la un armurier autorizat pentru înstrăinare, cu înştiinţarea organului de poliţie, iar în cazul în care s-a omis termenul prevăzut, intervine înstrăinarea silită.

Colegiul învederează că, potrivit art. 19 din Legea menționată mai sus, (1) Suspendarea dreptului de deţinere sau de port şi de folosire a armelor letale şi neletale supuse autorizării se dispune de către organul competent care a acordat acest drept în cazurile prevăzute la art. 18 alin. (2) sau (3).

(2) Suspendarea dreptului de deţinere sau de port şi de folosire a armelor se dispune pentru întreaga perioadă în care persoana se află în una din situaţiile specificate la art. 18 alin. (2).

(3) Suspendarea dreptului de deţinere sau de port şi de folosire a armelor pe un termen de 5 ani se dispune de către organul competent care a acordat acest drept în cazul în care titularul se află în una din situaţiile specificate la art. 18 alin. (3).

(4) Pe perioada suspendării dreptului de deţinere sau de port şi de folosire a armelor, permisul de armă se retrage de către organul de poliţie care a dispus măsura, iar armele şi întreaga cantitate de muniţii deţinute se depun în 24 de ore la organul de poliţie în a cărui rază de competenţă teritorială titularul îşi are domiciliul, cu excepţia situaţiei în care acestea se ridică de către organul de poliţie.

(5) Suspendarea încetează la data la care titularul dreptului de deţinere sau de port şi de folosire a armelor nu se mai află în situaţiile specificate la alin. (1) - (3), iar permisul de armă, armele şi muniţiile i se restituie.

(6) Revocarea dreptului de deţinere sau de port şi de folosire a armelor letale şi neletale supuse autorizării se dispune de către organul competent care a acordat acest drept în cazurile prevăzute la art. 18 alin. (1).

(7) Anularea dreptului de deţinere sau de port şi de folosire a armelor letale şi neletale supuse autorizării se dispune de către organul competent care a acordat acest drept în următoarele situaţii: a) se constată că, la data de acordare a permisului de armă, titularul nu îndeplinea condiţiile prevăzute de lege pentru deţinere sau port şi folosire a armelor; b) persoanei i s-a acordat dreptul de deţinere sau de port şi de folosire a armelor în baza unor documente sau informaţii false.

(8) Decizia de revocare sau de anulare a dreptului de deţinere sau, după caz, de port şi de folosire a armelor letale şi neletale supuse autorizării se comunică în scris titularului de drept sau, în situaţia de deces, succesorilor acestuia.

(9) În termen de 10 zile de la data la care i s-a adus la cunoştinţă decizia de revocare sau de anulare a dreptului de deţinere sau de port şi de folosire a armelor letale şi neletale, titularul este obligat să depună permisul de armă la organul de poliţie competent şi să depună arma şi întreaga cantitate de muniţii deţinute la organul de poliţie în a cărui rază de competenţă teritorială îşi are domiciliul, cu excepţia celor care se ridică de către organele de poliţie. (10) Decizia de suspendare, revocare sau anulare a dreptului de deţinere sau de port şi de folosire a armelor letale şi neletale supuse autorizării poate fi contestată conform Codului administrativ.

Cu referire la cazul dedus judecății, Colegiul constată că, Valentin Sula a deținut în mod legal pistolul cu gloanțe de model ”Baikal 442”, cal. 9x18, nr. *****, în baza permisului de armă cu ***** eliberat la *****.

Totodată, din materialele dosarului penal, se reține că, Valentin Sula este învinuit în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 152 alin. (1) din Codul penal – vătămarea intenționată medie a integrității corporale sau a sănătății.

Analizând circumstanțele cauzei, prin prisma normelor de drept pre-citate, Colegiul atestă că, la emiterea Deciziei contestate, autoritatea pârâtă a ținut cont de aceste deziderate, conținutul actului administrativ fiind suficient de clar și motivat, fiind redată argumentarea deciziei luate, ne având dreptul discreționar, adică

oportunitatea de a alege între mai multe soluții posibile, deoarece unica soluție care corespundea scopului Legii, era cea de suspendare a dreptului de deținere sau de port și de folosire a armelor de foc. Or, având la bază dispozițiile art. 18 alin. (2) lit. a) și art. 19 alin. (2) din Legea privind regimul armelor și al muniților cu destinație civilă, autoritatea pârâtă nu dispunea de o soluție alternativă, fiind astfel emisă decizia de suspendare a dreptului de deținere sau de port și de folosire a armelor de foc, cu limitarea dreptului de proprietate prin interdicția de posesie a armelor cu retragerea permisului de armă de către Valentin Sula.

Colegiul reiterează că, normele legale la care s-a făcut referire mai sus, prevăd expres că, limitarea dreptului de proprietate prin interdicţia de posesie a armelor se aplică dacă titularul se află în una din situaţiile specificate la art. 7 alin. (2) lit. a), b) şi/sau h). Suspendarea dreptului de deţinere sau de port şi de folosire a armelor se dispune pentru întreaga perioadă în care persoana se află în una din situaţiile specificate la art. 18 alin. (2).

Subsecvent, Colegiul apreciază ca fiind justă și întemeiată concluzia primei instanțe, potrivit căreia, alegațiile reclamantului în susținerea cererii de anulare a deciziei contestate sânt nefondate, fiind declarative și neprobate în modul corespunzător, instanța de fond corect învederând că, conduita urmată de autoritatea publică pârâtă nu permitea derogări sau excepții în sensul dat, norma legală fiind una imperativă și nu admitea un drept discreționar. Aceste raționamente derivă din spiritul și litera normelor legale care operează cu noțiunile ”se aplică interdicția”, ”se dispune”.

Prin urmare, limitarea dreptului de proprietate prin interdicția de posesie a armelor este prevăzută de lege și este necesară în acest caz, această ingerință nu aduce atingere existenţei dreptului, acest drept fiind doar restrâns și, în aceste condiții, nu pot fi reținute afirmațiile apelantului cu referire la încălcarea drepturilor sale.

Cu atît mai mult, nu poate fi pus în discuție încălcarea prezumției de nevinovăție, or, nici autoritatea publită, prin actul emis și contestat în prezenta speță, nici instanța de judecată nu s-a referit la vinovăția sau nevinovăția lui Valentin Sula în cadrul dosarului penal pornit în privința sa.

Instanța de apel remarcă că, pentru a fi anulat un act administrativ, partea cointeresată, exercitându-și dreptul său la acțiune, urmează nu doar la general să-și expună dezacordul cu activitatea administrativă, ci să-și întemeieze cererea de chemare în judecată pe prevederile exprese a legii: 1) în cazul în care consideră că actul administrativ este ilegal în fond ca fiind emis contrar prevederilor legii, să indice expres care anume norme legale, în viziunea lui, au fost încălcate; 2) în cazul în care consideră că actul administrativ este ilegal ca fiind emis cu încălcarea competenței, urmează să facă referire la normele juridice care reglementează competența, astfel, încât să dovedească încălcarea acesteia; 3) în cazul în care invocă că actul administrativ este ilegal ca fiind emis cu încălcarea procedurii stabilite, urmează să indice expres normele procedurale care au fost încălcate.

La caz, Colegiul constată că, în cadrul examinării judecătorești, reieșind din suportul probator administrat la dosar, prin raportare la prevederile legislației în vigoare, se denotă cert și fără echivoc că, la emiterea deciziei de suspendare a dreptului de deținere sau de port și de folosire a armelor de foc, Inspectoratul Național de Securitate Publică a respectat întocmai procedura de emitere a actului administrativ, acesta fiind emis în strictă corespundere cu normele legii materiale, ne fiind stabilite careva abateri sau abuzuri la emiterea actului administrativ contestat, legalitatea acestuia nefiind pusă la îndoială de către instanța de judecată.

În lumina celor reliefate supra, Colegiul consideră că, prima instanță corect a constatat lipsa temeiurilor de anulare a deciziei privind suspendarea dreptului de deținere sau de port și de folosire a armelor de foc nr. *****, ingerința în dreptul de proprietate a reclamantului/apelantului Valentin Sula având un suport legal și urmărește scopul legitim, iar măsura restrictivă aplicată nu este disproporționată.

În acest sens, instanţa de apel reține că, în conținutul actului judecătoresc supus apelului, a fost argumentat cursul logic al soluției, în hotărâre fiind reflectate motivele și concluziile instanței de fond.

Prin prisma acestor raționamente, Completul judiciar concluzionează că, la caz dubiul judiciar a fost înlăturat, netemeinicia cerințelor apelantului fiind demonstrată, iar argumentele invocate de către ultimul, poartă caracter pur formal.

Astfel, având în vedere că, hotărârea primei instanțe este legală și întemeiată, iar argumentele invocate de apelant, sânt nefondate și combătute integral prin constatările expuse supra, Colegiul ajunge la concluzia de a respinge apelul și a menține hotărârea primei instanțe, fără modificări.

În conformitate cu prevederile art. art. 240 alin (1) lit. a) Cod administrativ, art. 389-390 CPC, Completul de Contencios Administrativ din cadrul Colegiului Civil, Comercial şi de Contencios Administrativ al Curţii de Apel Centru,-

d e c i d e :

Se respinge apelul declarat de *avocatul Serghei Mocanu în interesele lui Valentin Sula.*

Se menține hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 23 octombrie 2023 în cauza civilă la acțiunea în contencios administrativ înaintată de Valentin Sula împotriva Inspectoratului General al Poliției și Inspectoratul Național de Securitate Publică cu privire la anularea actului administrativ.

Decizia este executorie de la emitere, cu drept de recurs la Curtea Supremă de Justiție, în termen de două luni, prin intermediul Curții Supreme de Justiție.

Preşedintele completului,
judecătorul **Victoria Sîrbu**

Judecător **Andrei Caşcaval**

Judecător **Angela Braga**